

Hồi 27

Tuyệt Liễu Kiếm

Phương Sách lại hỏi tiếp:

- Người ấy là ai thế ?

Thấy thái độ của Phương Sách như vậy, Lợi Man liền nổi lòng ghen, bĩu môi, quay người đi, hậm hực đáp:

- Tôi không nói đấy !

Quá nóng lòng sốt ruột, Phương Sách bỗng vỗ mạnh vào vai Lợi Man một cái quát hỏi:

- Hiền muội có nói không ?

Nói tới đây, chàng biết là mình đã quá trớn, vội ngắt lời ngay.

Lợi Man ngẩn người ra, quay đầu lại nhìn chàng, lòng đau như dao cắt.

Nàng không ngờ Phương Sách lại đánh đập và quát tháo đối với mình như vậy.

Cử chỉ và hành động ấy đã chứng tỏ chàng ta quá yêu Ngân Hạnh vì vậy lửa ghen trong người nàng lại càng bốc lên ngùn ngụt.

Nàng cảm thấy đau lòng khôn tả, nhưng vốn là một con người rất thâm độc, nên nàng cố hết sức nhẫn nhịn. Tuy vậy hai mắt vẫn ứa lệ, nàng hậm hực nói:

- Tôi không nói. Dù có đánh chết, tôi cũng không nói. Con người vong ơn bội nghĩa ...

Nói tới đó, nàng đã nức nở khóc và cổ họng nghẹn ngào, không sao nói lên tiếng được nữa.

Phương Sách hổ thẹn vô cùng. Chàng tuy là người rất bướng bỉnh và kiêu ngạo, nhưng lại là một người giàu tình cảm.

Chàng thấy nàng trả lời như vậy, liền biến sắc mặt, định quay người bỏ đi ngay.

Nhưng chàng chợt nghĩ lại: “mình đội ơn người ta, hưởng hồ sư thúc, Cô Lâu Lão Nhân, đã dặn bảo mình phải trông nom nàng ta tử tế”

Vì vậy, chàng vội quay người lại, xin lỗi:

- Sư muội ... đừng chọc tức ngu huynh nữa. Sở dĩ vừa rồi tôi có thái độ như thế là vì sợ người nọ là tà ma hay là kẻ thù, giả sử Diệu cô nương mà thất thân với hấn có phải là mối hận muôn thuở không ? Sư muội biết hấn là ai, sao không nói cho ngu huynh biết ngay đi ?

Chàng dùng tay áo lau chùi nước mắt cho nàng. Chàng thấy khuôn mặt đẹp như hoa nở của nàng còn xinh hơn cả Ngân Hạnh là khác.

Vì thế, chàng không sao cầm lòng được, liền cúi đầu xuống hôn nàng luôn.

Đàn bà thật tính nết rất lạ lùng, thấy Phương Sách hôn mình một cái, Lợi Man đang tức giận vô cùng đã tươi cười và mừng rỡ ngay, lửa ghen không biết đã biến đi đâu mất rồi.

Nàng nguyễn chàng một cái rất tình tứ rồi phụng phịu đáp:

- Ai khiến đại ca giở trò tình giả dối ấy ra ? Đại ca thử đoán xem y là ai ? Tên Phương Sách giả ấy chính là đồ đệ của Ảo Không Đạo Giả, và cũng là đệ tử thừa kế chưởng môn đời sau của Phái Côn Luân đấy. Sau y bị Tử Vong thuyền chủ bắt cóc ...

- Ồ

Lúc này Phương Sách mới vỡ lẽ.

Chàng còn nhớ Tử Vong thuyền chủ đã nói: “Đệ tử thừa kế người chưởng môn đời sau của phái Côn Luân giống hệt mình. Lúc ấy có hai đứa con nít còn lại, một đứa được Ảo Ảnh Đạo giả, người chưởng môn đời trước của phái Côn Luân cứu đem về nuôi nấng dạy bảo...”

Nghĩ tới đó, chàng dậm chân một cái, la lớn:

- Phải rồi, Y chính là con của Lam Bào Quái Tử, giòng dõi của kẻ thù ...

Chàng nghĩ rằng mình đã là con của Tử Vong thuyền chủ thì đứa trẻ con kia ắt phải là con của Lam Bào Quái Nhân.

Nhưng chàng có ngờ đâu chính mình với thiếu niên áo trắng nọ lại là anh em ruột đẻ sinh đôi.

Ngày ấy có ba đứa trẻ con tất cả: một đứa là con của Tử Vong thuyền chủ, đã chết ngay tại chỗ, còn hai đứa con sinh đôi của Lam Bào Quái Nhân, tức là chàng với Phương Sách giả hiệu kia.

Vì chàng đã có thành kiến sẵn, lại bị quỷ kế của Tử Vong thuyền chủ làm cho mê hoặc, nên đã mất hết linh tri, mới nhận giặc làm cha, coi anh em mình là kẻ thù như vậy, có phải là tại chàng ngu xuẩn đấy không ?

Không phải, chàng là người rất thông minh và nghĩa khí. Sở dĩ chàng bị u mê như thế là do số trời đã định trong võ lâm sẽ bị tai kiếp mà nên.

Phương Sách vội nắm chặt lấy tay Lợi Man, rồi cùng nàng chạy thẳng lên trên sườn núi, vừa đi vừa nói:

- Mau, chúng ta phải lên ngay trên đó cứu Diệu cô nương, đừng để cho cô ta bị đứa con của kẻ gian hiểm ác mà hỏng mất cuộc đời. Mau !...

Lợi man bị chàng lôi kéo, chạy thẳng một mạch lên trên sườn núi. Khi hai người lên tới trên đỉnh núi thì không còn thấy hình bóng của Phương Sách giả hiệu với Diêu Ngân Hạnh đâu nữa, mà chỉ thấy trên mặt đất có chục cái xác chết nằm ngổn ngang lại đó.

Chàng nhảy ngay lên trên một tảng đá, nhìn xung quanh để tìm kiếm hai người, nhưng không thấy hình bóng của hai người đâu hết.

Chàng dậm chân, thở dài một tiếng, rồi quay xuống bên dưới.

Có lẽ đấng Tạo Hóa trêu người, cố ý tạo nên tấn bi kịch này.

Sự thật Phương Sách giả hiệu với Ngân Hạnh vẫn ở gần đó. Hai người chui vào trong bụi cỏ, dưới sườn núi âu yếm nhau.

Cũng may, vì Ngân Hạnh vẫn còn sợ oai của Tử Vong thuyền chủ cho nên không dám hiến thân cho chàng nọ, mà chỉ âu yếm hôn hít suông với nhau thôi.

Phương Sách đứng ở trên sườn núi, lòng nóng như lửa thiêu, bất đắc dĩ chàng phải nhảy xuống, hỏi Lợi Man rằng:

- Sao sư muội lại biết rõ lai lịch của tên ấy như thế ?

Chàng còn hy vọng lời nói của Lợi Man không đúng với sự thật. Như vậy Ngân Hạnh không bị thất thân với kẻ thù.

Không ngờ Lợi Man lại cương quyết đáp:

- Tiểu muội đã được nghe Tử Vong thuyền chủ nói như vậy ...

Phương Sách thất kinh kêu “ủa” một tiếng, hỏi tiếp:

- Thế ra cha tôi bắt y làm như vậy ... giả mạo tên của tôi ư ?

Lợi Man đáp:

- Tối hôm qua, trong lúc tiểu muội đi tìm kiếm đại ca, thì gặp Tử Vong thuyền chủ, và nghe thấy ông ta dặn bảo Phương Sách giả hiệu rằng: “Con ta đã mất rồi, nhưng thấy con ta lại nhớ đến nó ...” Lúc ấy tiểu muội nghĩ bụng: “Chắc người này thế nào cũng là đồ đệ của Áo Không đạo giả?”. Vì thế tiểu muội đã được nghe nói chuyện về ba đứa trẻ rồi..

Phương Sách nghe thấy Lợi Man nói như vậy, trong lòng đang kinh ngạc bỗng biến thành cảm động.

Chàng thiếu niên nhiều tình cảm này lại tưởng Tử Vong thuyền chủ vì nhớ nhung mình nên mời gọi con của kẻ thù ra đội lốt mình để cho đỡ nhớ nhung, bởi đau khổ. Nhưng chàng có biết đâu đó là quỷ kế rất thâm độc của Tử Vong thuyền chủ.

Chàng không hiểu tại sao con của kẻ thù lại cam tâm để cho Tử Vong thuyền chủ lợi dụng như thế ?

Lúc ấy mặt trời vừa mới mọc, trên đỉnh núi đã sáng tỏ, mấy chục cái xác người vẫn nằm yên trên mặt đất.

Phương Sách quay đầu lại nói với Lợi Man:

- Sư muội, diệt trừ kẻ ác thì phải diệt tận gốc. Mấy người này đều là đường chủ của ba bang phái. Họ bị điểm huyết nằm yên ở đó, chứ chưa chết đâu, không bao lâu họ sẽ lại tỉnh liền. Chúng ta phải kết liễu mạng của chúng đi mới được.

Nói xong chàng liền xắn xỏ tiến tới chỗ những người bị điểm huyết đang nằm yên không cử động.

Nhưng Lợi Man đã vội kéo chàng lại nói:

- Hà tất đại ca phải mất công giết từng người một như vậy làm chi. Sẵn có địa lôi của chúng để lại, khiến chúng phải gánh chịu hậu quả báo ấy. Huống hồ bỏ lại địa lôi ở đây, nhờ để người khác lợi dụng, thì thật phiền phức lắm.

Phương Sách nhận thấy nàng nói rất có lý, liền đi tới chỗ ngòi địa lôi dán lửa châm ngòi, rồi hai người chạy sang ngọn núi khác tức thì.

Hai người vừa đứng yên, quay đầu lại nhìn, đã nghe thấy một tiếng nổ rất lớn. Một luồng khói bốc lên tận trên không, đá vụn bay tung tóe, cả ngọn núi mà hai người đang đứng cũng bị rung động mạnh...

Thế là lại có một tấn bi kịch nữa. Mấy chục giang hồ hảo hán đã bị tan xương nát thịt.

Phương Sách đã tạo nên một tội ác rất lớn, khiến ai nghe thấy cũng phải đau lòng vô cùng.

Bây giờ hai tay của chàng đã dính đầy máu tươi, dường như bảy đại môn phái trong võ lâm đều đã có người chết bởi tay chàng.

Còn chàng thì lại nhận thấy những hành vi đầy tội ác đó là rất thích đáng, vì đã trả được thù cho mẹ, rửa được sỉ nhục cho cha rồi.

Chàng nhìn sang ngọn núi bên kia, thấy khói còn bốc lên nghi ngút, trong lòng khoan khoái khôn tả, liền ngừng mặt lên trời cười như điên như khùng.

Vụ nổ ấy đã làm cho đôi nam nữ đang ôm ấp nhau ngủ ở dưới sườn núi bỗng giật mình thức tỉnh.

Cả hai lại tưởng địa lôi của ba bang phái chôn ở trên núi đã tự động nổ nên vội vàng dắt tay nhau đào tẩu luôn.

Phương Sách hớn hử quay đầu lại hỏi Lợi Man rằng:

- Sư muội, bây giờ chúng ta nên kiếm ai để thanh toán đây ?

Lợi Man đang đứng ngăn người ra, không biết quyết định ra sao, thì bỗng thấy dưới sườn núi có mười mấy người mặt áo da cá bóng loáng đang phi lên.

Hai người đã nhận ra ngay đó là người của Tử Vong thuyền.

Phương Sách sợ người của thuyền Tử Vong quay quần mình, nên vội kéo Lợi Man chạy xuống phía núi bên kia để ẩn núp.

Nhưng hai người đi được mười mấy trượng đã thay đổi ý kiến, liền ngừng chân lại, núp ở trong bóng tối để xem trộm.

Mười mấy người của thuyền Tử Vong đã phi lên tới trên sườn núi. Người đi đầu là Độc Tý Phi Ma.

Khi lên tới trên đỉnh núi, y liền quay người lại, nhìn ngọn núi vừa bị nổ tan ở phía bên kia mà ngăn người ra suy nghĩ. Cả bọn mười mấy người chỉ lo âu cho Tử Vong thuyền chủ đã bị vạ lây, chết trong đồng đá vụn lại ngọn núi bên kia rồi.

Phương Sách biết bọn chúng tới đây để tìm kiếm Tử Vong thuyền chủ, nên chàng không muốn ở lại xem nữa, liền bàn với Lợi Man một hồi. Sau cùng, hai người liền đi về phía chùa Thiếu Lâm ngay.

Lúc ấy đã sắp tới giờ Ngọ. Lần này Phương Sách cẩn thận lắm, không những chàng bịt cả hai mắt mà còn kiếm chỗ thực vắng vẻ để ẩn núp, tránh qua cái giờ đáng sợ này. Còn Lợi Man thì lại rất mong bệnh cũ của chàng tái phát. Như vậy, mình sẽ để yên cho chàng được toại nguyện. Có như thế mới danh chính ngôn thuận trở thành vợ chồng thật sự.

Nhưng nàng thấy Phương Sách đề phòng cẩn thận như vậy, đành phải ngồi ở chỗ cách chàng chừng ba bốn trượng mà khóc thầm thôi.

Trong lúc bốn bề đang yên lặng như tờ, Phương Sách bỗng nghe thấy có tiếng động kêu “sột soạt” dường như có vật gì bò ở dưới đất.

Tiếng kêu ấy càng lúc càng gần, và hình như có người định nhảy xổ vào mình. Chàng kinh hãi vô cùng, vội mở cái khăn che mặt ra xem. Chàng vừa bỏ chiếc khăn che mặt ra, lại càng kinh hãi thêm, và bệnh cũ của chàng cũng tái phát luôn.

Thì ra chàng thấy một con trăn dài hơn mười trượng, mồm há to như cái chậu và đỏ như máu, đang bò tới định vồ mình.

Dường như phía sau con trăn có một thiếu nữ mặc áo xanh, tay phải cầm cây thương bạc, tay trái ném mấy điểm sao bạc vào mình con trăn.

Phương Sách đã nhận ra thiếu nữ ấy chính là Giang Tĩnh Thục.

Tiếp theo đó, chàng cảm thấy đầu óc choán váng, lửa dục bốc lên đùng đùng, mặt mũi hầu như tối tăm ...

Hình như Giang Tĩnh Thục định đuổi theo con trăn để giết cho kỳ được. Con trăn chạy tới đó thì gặp Phương Sách, liền bò lại gần định vồ chàng.

Nói thì chậm, xử thế xảy ra rất nhanh. Con trăn ấy vừa phun vừa hút mạnh một cái. Phương sách đã cảm thấy một luồng tiềm lực lôi kéo người mình, nên chàng mới bị đẩy loạng choạng mấy bước, suýt tí nữa thì té ngã.

Lúc ấy lửa dục trong người chàng bốc lên bùng bùng, thì chàng còn biết cái gì là nguy hiểm nữa, nên chàng thuận tay giơ chưởng lên đẩy mạnh về phía trước một thế. Tiềm lực của chàng đã làm tản mát sức hút do mồm con trăn dồn ra.

Lợi Man đã nhảy tới cạnh Phương Sách, nhặt luôn một tảng đá lớn nhằm đầu con trăn đập mạnh xuống.

Lúc này Giang Tĩnh Thục đã trông thấy rõ Phương Sách. Nàng rất ngạc nhiên, không hiểu tại sao kẻ thù lại xuất hiện ở nơi đây ?

Nàng vội lên tiếng kêu gọi:

- Thanh Diện Truy Hồn ! Thanh Diện Truy Hồn !

Phương Sách vội nhảy tới gần nàng. Nàng có ngờ đâu chàng lại có bệnh lạ lùng ấy, nên chàng vừa tới nơi đã ôm chặt nàng ta vào lòng.

Tĩnh Thục cả kinh thất sắc, vừa kêu la vừa dẫy dụa. Nhưng lúc này sức lực của Phương Sách mạnh như hùm như beo, thì nàng giằng co sao nổi với chàng, nên cứ bị chàng ôm chặt, không sao cựa cựa được.

Lợi Man trông thấy thế càng nóng lòng sốt ruột thêm, nhưng nàng bị con trăn làm quẩn chân, không sao chạy lại gần để gỡ hộ cho Giang Tĩnh Thục.

Hành động của Phương Sách đối xử với Giang Tĩnh Thục cũng như lúc đối xử với Lợi Man vậy.

Vừa ôm chặt lấy Tĩnh Thục, chàng đã hôn lấy hôn để, hai bàn tay cào ngực, cào cổ liên tiếp. Chàng đã chộp trúng bộ ngực của nàng nọ.

Giang Tĩnh Thục là gái đồng trinh, từ nhỏ tới giờ có khi nào bị đàn ông sờ soạn như vậy đâu, nên nàng đau lòng vô cùng, chỉ muốn chết ngay tức khắc, và hai tay cứ ôm chặt lấy trước ngực, nhưng nàng che chở sao nổi ?

Sau mấy tiếng kêu “xoạc”, áo của nàng đã bị Phương Sách xé rách hết, để hở cả đôi nhũ hoa ra, thật là gay cấn vô cùng.

Đang lúc đó, phía đằng kia Lợi Man cũng rất gay cấn. Nàng mạo hiểm tiến tới dưới cổ con trăn, dùng đôi móng dâm thẳng vào chỗ yếu điểm trắng ở phía dưới cổ. Con trăn bị thương, rú lên một tiếng thật lớn làm chấn động cả rừng núi. Nó quấy đuôi một cái, đá vụn và cát bụi bay mù mịt.

Lợi Man không kịp tránh né, bị dư lực của nó hất nòng hẫng lên trên cao hai trượng.

Nàng ở trên không mượn sức đưa chéo người sang bên ba trượng mới hạ chân xuống. Ngờ đâu con trăn đã đuổi theo, nhằm chỗ nàng nhảy xuống, và còn cả đôi móc ở chỗ vết thương, hăng hái vồ tới. Thân hình của Lợi Man vừa xuống tới mặt đất, thì đầu con trăn cũng vừa vồ tới nơi. Nàng vội lặn tới gần nó, thuận tay rút đôi móc ra, máu tanh hôi của con độc vật liền phun ra như suối.

Lợi Man đã lấy lại được song câu quạt mạnh vào lưng con trăn, mượn sức tung mình nhảy lên trên không.

Nơi đây vết thương của con trăn phun máu ra, thì phía đằng kia cũng có mau xuất hiện.

Thì ra Phương Sách như hổ đói vồ dê, ngoạm luôn vào đầu vú đỏ hồng của Giang Tĩnh Thục. Máu tươi của nàng nọ phun ngay vào mồm chàng.

Khi chàng nuốt ngậm máu đó xuống tới cổ họng thì lửa dục trong lòng chàng cũng dập tắt theo. Chàng liền tỉnh táo như thường ngày.

Phía bên kia, con trăn khổng lồ đang đẩy dựa mấy cái cuối cùng, rồi nằm thẳng cẳng ra chết tốt.

Tới khi Lợi Man đi tới gần hai người, thì Phương Sách đã bò dậy, cứ đứng ngẩn người ra nhìn Giang Tĩnh Thục hoài.

Giang Tĩnh Thục lòng đau như dao cắt, không ngờ Thanh Diện Truy Hồn lại là con người mặt người dạ thú như thế.

Nàng vừa hổ thẹn vừa tức hận, liền ngồi phệt xuống đất, hai tay ôm mặt nức nở khóc hoài.

Phương Sách thấy vú bên phải của nàng vẫn còn chảy máu, dấu vết của mình hãy còn rõ rệt, không khác gì vết thương của Lợi Man vậy. Lúc này chàng mới tỉnh ngộ và biết mình lại mang thêm một tội lỗi nữa.

Chàng quỳ xuống trước mặt Giang Tĩnh Thục với giọng run run van lơn rằng:

- Hiền muội ... hãy đánh chết tôi đi !

Lợi Man ngẩn người ra, nàng không hiểu tại sao Phương Sách gọi cô bé này là em như vậy.

Giang Tĩnh Thục bỗng nhảy phắt người lên, đo cây thương bạc dài ba thước đâm vào người chàng, miệng thì hậm hực quát mắng:

- Hiện tại ta chỉ muốn uống ngay máu của ngươi ...

Lợi Man vội dơ cây móc ra gạt cây thương bạc của Giang Tĩnh Thục.

Tĩnh Thục quay đầu lại nhìn, mới hay người ngăn cản không cho mình đâm Thanh Diện Truy Hồn lại là Thái Y Đoạt Phách. Bao nhiêu sự uất hận, nàng đều đổ dồn cả vào Lợi Man, nên nàng hét lớn một tiếng, xông lại tấn công Lợi Man tức thì.

Hai nàng chẳng nói chẳng rằng, cứ thế mà ác chiến với nhau. Phương Sách đứng dậy, trông thấy hai nàng kịch chiến với nhau như vậy, không biết làm sao cho phải, miệng cứ kêu khổ thầm.

Chàng nghĩ bụng:

“Cả hai thiếu nữ đó đều đã bị mình làm nhục hết, và người nào cũng có trách nhiệm phải bảo vệ. Bất cứ nàng nào bị thương, mình cũng phải mang tội lỗi.”

Tuy nghĩ vậy, nhưng Phương Sách cũng chẳng biết tính sao để can nỏi hai nàng lúc này.

Lợi Man rất hung dữ. Nàng đã có một tâm nguyện rồi, hễ bất cứ người đàn bà nào mà yêu Phương Sách thì thế nào nàng cũng phải diệt trừ cho kỳ được mới thôi, cũng như nàng đã có ý muốn diệt trừ Ngân Hạnh vậy.

Hiện tại nàng lại thấy Phương Sách có vẻ thương mến Giang Tĩnh Thục, nên nàng chẳng nói chẳng rằng, cứ múa tít song câu đấu với Tĩnh Thục ngay. Nàng biết công lực của Giang Tĩnh Thục không kém gì mình, thế nào mình cũng phải giở hết mọi thế võ kỳ lạ ra mới hy vọng thắng được đối phương.

Phương Sách thấy Lợi Man trao cấy móc bên trái sang tay phải để xử dụng tả chưởng, chàng hãi sợ vô cùng, biết Lợi Man định xử dụng “Khuyên Khuyên chưởng” để hạ Tĩnh Thục.

Chàng chưa kịp lên tiếng khuyên ngăn, thì Lợi Man đã hét lớn một tiếng, giở Khuyên Khuyên chưởng ra tấn công luôn.

Giang Tĩnh Thục bỗng cảm thấy thân hình của mình bị một luồng kinh lực rất mạnh bao vây, kinh lực ấy quay tít như cái vòng, càng bao vây càng nhanh, càng chặt chẽ. Nàng rất kinh hãi, vội dùng tả chưởng đẩy mạnh và nhún chân nhảy lên trên cao để mong thoát ra khỏi vòng vây của Khuyên Khuyên chưởng ấy.

Nhưng nàng mới xông pha ra khỏi được một vòng, thì lại có vòng khác vây chặt. Nàng tức giận khôn tả, liền giở Hỏa Cương chân lực ra để liều chết với đối phương một phen.

Phương Sách thấy thế kêu “nguy tai” thầm, vội nhảy vào ngăn cản, nhưng đã chậm mất rồi. Chàng vừa tới gần thì hai nàng vừa va chạm nhau một cái đã cùng ngã lăn ra đất.

Một người bị trúng Hỏa Cương chân lực, ngực bị phỏng như bị lửa thiêu, còn một người thì trúng phải Khuyên Khuyên chuồng, ngực như bị búa sắt bổ vào.

Thế là cả hai đều thọ thương trong nội tạng hết.

Phương Sách vội chạy ra xem, thấy Giang Tĩnh Thục mặt tái mét, hơi thở hồng hộc, vội đưa cho nàng uống luôn ba viên thuốc cứu thương.

Khi xem tới Lợi Man, chàng thấy áo ở trước ngực nàng bị cháy xém, hơi thở thoi thóp, nội tạng đã bị Hỏa Cương chân lực trấn thương. Chàng cũng đưa cho nàng uống luôn ba viên thuốc.

Cả hai nàng đều bị thọ thương nặng. Nửa tiếng đồng hồ sau, thuốc cứu thương của Huyền Cốc Di Tú quả thật linh nghiệm. Cả hai người cũng đều tỉnh lại, cùng nhảy ngay lên và cùng xông lại giao đấu với nhau tiếp.

Phương Sách cả kinh, không ngờ hai nàng lại thù hằn nhau đến mức ấy.

Nhưng lần này, vì hai người vừa thọ thương mới khỏi, nên vừa xông lại, chưa kịp đấu một hiệp, cả hai lại ngã lăn ra đất lần nữa.

Phương Sách thấy thế, dậm chân, lắc đầu thở dài nói:

- Hà tất các người phải thù hằn nhau đến như vậy ...

Chàng vừa nói tới đó, mới biết là mình đã lỡ lời, nên càng vội ngưng lời ngay, không nói tiếp nữa. Chàng đưa mắt liếc nhìn Tĩnh Thục.

Vì nàng ta hãy còn thơ ngây, nên không biết rõ được thần sắc của Phương Sách, chỉ thấy vừa rồi chàng kêu mình là hiền muội, nàng mới nghi ngờ và nghĩ thầm:

“Y không quen biết ta bao giờ, và lại là kẻ thù của sư thúc, sao y lại gọi ta là hiền muội?”

Nghĩ tới đó, nàng không sao nhịn được, liền buộc miệng hỏi:

- Thanh Diện Truy Hồn, sao người lại kêu ta là hiền muội ?

Phương Sách ngẩn người ra trong giây lát, tự biết là mình đã lỡ lời, liền đảo ngược đôi người một vòng rồi đáp:

- Tôi nghe thấy nghĩa đệ Phương Sách gọi cô nương là hiền muội, nhất thời tôi cuống lên cũng gọi cô nương ...

Tĩnh Thục nghe chàng giải thích như vậy, không nghi ngờ gì cả, chỉ vênh vác ngược mặt lên, nghiêng răng mỉm môi nói:

- Phương đại ca là con người quang minh chính đại biết bao, khi nào lại có một nghĩa huynh mặt người mà lòng thú như người ...

Nàng vừa nói vừa rờ vào chỗ vết thương ở ngực bên phải, trong lòng vừa hổ thẹn vừa tức hận.

Nàng giận dữ quát lớn:

- Thanh Diện Truy Hồn, người chặt gãy tay của sư thúc ta, lại làm nhục ta như thế này, bốn cô nương thề không đội trời chung ...

- Tôi ... tôi không có ý định gì ...

Chàng ấp úng mãi vẫn không thốt được thành câu.

Tĩnh Thục hỏi:

- Người bảo không có ý gì, vậy chẳng lẽ người là người điên khùng chẳng ?

Phương Sách nhận thấy hành động của mình quả thật điên rồ, nên chàng thẳng thắn đáp:

- Tôi vừa rồi quả thật tôi đã điên ...

Chàng định giải thích cho nàng ta rõ mình đã mắc phải một căn bệnh quái gở, không ngờ Giang Tĩnh Thục lại hiểu lầm, cho là chàng có ý làm nhục mình, nên nàng ứa nước mắt ra, hậm hực tiếp:

- Thanh Diện Truy Hồn, ta phải uống máu ăn thịt người mới hả dạ.

Phương Sách nói:

- Tại hạ mắc phải một căn bệnh rất quái dị.

Giang Tĩnh Thục hỏi:

- Chẳng lẽ đó là bệnh không thể thấy nữ sắc được chẳng ?

Phương Sách gật đầu đáp:

- Cô nương nói rất phải. Nhưng bệnh ấy chỉ đúng giờ nào đó mới phát ra ...

Chàng nói như vậy, tuy để giải thoát cho tội lỗi của mình, nhưng có ngờ đâu lại gây tai họa rất lớn cho chàng sau này.

Giang Tĩnh Thục bỗng nghĩ đến việc gì, vội hỏi:

- Hôm nọ, khi người đấu với sư thúc ta, chưởng lực của người giống hệt chưởng lực của sư ca ta lắm, đúng thế không ?

Thấy Tĩnh Thục hỏi như vậy, Phương Sách nghĩ thầm:

“Con bé này sành sỏi thật. Từ giờ trở đi, ta không nên dùng võ công của bốn môn để chống cự với kẻ địch để khỏi lộ tung tích. Ta phải kiếm một môn khí giới nào để thay thế mới được”

Nghĩ vậy, chàng liền đáp:

- Đó là tôi đã học hỏi được những miếng võ của người nghĩa đệ tôi.

Suy nghĩ giây lát Giang Tĩnh Thục có vẻ không tinh, liền hỏi tiếp:

- Người bảo Phương đại ca ta đã chết rồi ư? Chuyện đó có thật không?

Phương Sách giật mình đánh thót một cái, nhận thấy mình nói dối một thiếu nữ thơ ngây như thế này thì thật không phải, nhưng chàng vẫn đánh liều đáp:

- Y chết thật rồi.

Ngẩn người ra giây lát, Tĩnh Thục nói tiếp:

- Ta đã gặp một người giống y hệt Phương đại ca ...

Phương Sách vội hỏi:

- Cô nương gặp hắn ở đâu?

Giang Tĩnh Thục đáp:

- Sáng hôm nay, ta đi cùng Tám cốc để thăm dò tin tức của Tử Vong Thuyền chủ, bỗng nghe thấy có tiếng kêu thật lớn rồi gặp ngay y. Dường như đi cùng một người nữa và rất nhanh, ta chỉ trông thấy có nửa mặt của y thôi. Ta vội đuổi theo xem thì gặp phải con trăn này, nên ta không thể đuổi theo y được nữa.

Phương Sách biết người mà nàng đã gặp gỡ đó thế nào cũng là Phương Sách giả hiệu, nhưng chàng giả bộ như không biết, có ý nói lảng sang chuyện khác mà hỏi nàng rằng:

- Vết thương của cô nương còn đau nữa không?

Nhắc đến vết thương đó, thiếu nữ ngây thơ này lại tức giận cực độ. Nghiến răng kêu ken két. Nàng cảm tức một hồi, thấy không việc gì mới đứng dậy, chỉ tay vào mặt Phương Sách quát hỏi:

- Thanh Diện Truy Hồn, với việc ngày hôm nay người sẽ đối xử với ta ra sao?

Phương Sách chưa kịp trả lời thì Lợi Man đứng cạnh đó để ý nghe hai người nói chuyện từ nãy đến giờ, bỗng xen lời nói:

- Ta, Thái Y Đoạt Phách, đấu tiếp với người trăm hiệp nữa.

Hai thiếu nữ liền đứng nhìn nhau, nhưng giây lát sau, cả hai cùng lộ vẻ rầu rĩ và rút lui luôn.

Thì ra nội thương của hai người vẫn chưa được hoàn toàn lành, vừa mới điều công vận tức đã thấy khí huyết rạo rục, nên cả hai đành rút lui như vậy.

Phương Sách thấy thế, vừa mừng rỡ, vừa không nhẫn tâm. Giang Tĩnh Thục đảo lộn đôi người một vòng, nghĩ thầm:

“Bên chúng những hai người, ta chỉ có một mình mà lại đang thọ thương. Xem như vậy, ngày hôm nay ta không thể nào trả thù được. Hãy về Thiếu Lâm tự báo tin cho sư thúc biết trước ...”

Nghĩ tới đó, nàng quát bảo Phương Sách với Lợi man rằng:

- Ngày hôm nay bốn cô nương hãy tha chết cho đôi nam nữ các người. Có giỏi, hai người đừng có đi đâu hết để ta đi gọi sư thúc đến đối phó ...

Nói xong, nàng quay người định đi. Lợi Man vội quát hỏi:

- Người còn muốn thoát thân hay sao ?

Nàng vừa quát hỏi vừa định đuổi theo, nhưng Phương Sách vội ngăn cản lại, khuyên bảo rằng:

- Sư muội hà tất đuổi theo làm chi ? Thôi, để cho nàng ta đi.

Lợi Man lại nổi cơn ghen, dậm chân xuống đất một cái, la lớn:

- Người ... người là lang tử dã tâm ...

Mặc cho Lợi Man mắng chửi, Phương Sách cứ nắm chặt lấy tay nàng, không cho nàng ta đuổi theo.

Chờ cho Giang Tĩnh Thục đi xa rồi, chàng mới buông tay ra, thở dài một tiếng nói:

- Sư muội có biết rằng ngu huynh đang ăn năn hối lỗi đấy không ? Nàng ta là một thiếu nữ thơ ngây, chưa biết gì, bị tôi làm nhục như thế, dù nàng là kẻ thù không đội trời chung với ngu huynh cũng không nhẫn tâm đả thương nàng ta trong lúc này ...

Nói tới đó, Phương Sách chợt nhớ tới căn bệnh quái gở kia liền nghĩ thầm:

“Nếu căn bệnh quái dị đó của ta không thể chữa khỏi thì làm sao hành đạo trên giang hồ được ? ... Ta phải làm thế nào kiếm cho kỳ được để chữa khỏi cái bệnh quái gở ấy đã ...”

Nghĩ tới đây, Phương Sách liền đem tâm sự ấy nói cho Lợi Man hay.

Lợi Man bỗng nghĩ tới một việc, vội đáp:

- Tiểu muội nghe sư phụ nói, có một thế ngoại cao nhân y đạo còn giỏi hơn sư phụ nhiều. Ông ta ở bờ hồ Bạch trong bãi sa mạc Qua Bích tại Tân Cương ...

Phương Sách cả mừng. chàng nghĩ từ nay tới ngày tết Trùng Cửu còn những hơn hai tháng nữa, ở đó trở về cũng kịp. Chàng liền ngồi xuống điều công vận tức, rồi lại chữa thương cho Lợi Man. Xong đâu đấy, hai người liền đứng dậy đi luôn. Khi ấy mặt trời cũng đã bắt đầu lặn xuống.

Hai người vừa mới đi được vài bước, bỗng trông thấy mình con trăn có ánh sáng tỏa ra. Ngạc nhiên vô cùng, hai người cùng đi tới gần xem sao ? Phương Sách bỗng lộ vẻ ngạc nhiên kêu “ủa” một tiếng ...

- - - o0o - - -